

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Kolmas kirja

RAITA JAUHAINEN

Allianssi.125

Hirunda

Kolmas kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Kolmas kirja

1. painos

© 2015 Raita Jauhiainen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523185166

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Gavialiksen viidennellä kehällä kävi kuhina. Poikkeuksellisen siitä teki nyt vuorokaudenaika, koska kello oli vasta yhdeksän aamulla. Lu katseli kadun vilinää ja huokaisi. Hän ei ollut odottanut tällaista väenpaljoutta, saati toivonut sitä, olihan vuoden suurin juhlapäivä vasta huomenna.

”Ihan kuin olisimme myöhästyneet”, vieressä seisova Jani mietti vilskettä katsellessaan.

Se oli ensimmäinen asia, jonka Jani sanoi 5. kulman aseman jälkeen, sillä matka viidennelle kehälle oli kulunut täydessä hiljaisuudessa.

”Se siitä huolestasi, ettei täällä tapahtuisi tähän aikaan aamusta vielä mitään”, Lu vastasi. ”Ja tämä on pientä huomiseen verrattuna, kun koko kaupunki sulloutuu tänne.”

”Koko kaupunki?” Jani naurahti.

”Suurin piirtein. Tähän aikaan huomenna emme olisi varmaan edes päässeet tänne alle tunnissa vaan olisimme yhä jonottamassa heptagonilinjan juniin. Tai ainakin minä jumittaisin vielä 2. kulman asemalla”, Lu lisäsi. ”Siinä olisit voinut nousta kehältäsi kutoslinjalle ja tulla tänne suoraan ilman kiertämistä heptagonilinjan kulma-asemien kautta.”

”Enköhän minä olisi tullut sinua vastaan 5. kulman asemalle myös huomenna”, Jani haukkotteli.

”Siinä taas ei olisi ollut mitään järkeä. Pisin jono olisi osunut juuri vitoslinjalle, olihan äskeinen 5C-junakin jo huomattavasti täydempi kuin heptagonilinjan junat. Sitten olisimme vielä jatkaneet odottamista tällä 5.5-kulman asemalla, ennen kuin hitaasti liikkuva jono olisi viimein työntänyt meidät ulos asematunnelista.”

”Onneksi siis pidimme suunnitelmasta kiinni ja tulimme tänne nyt, kun suuri osa kaupunkilaisista on vielä töissä”, Jani tokaisi. ”Minä säästyin paljolta, nimittäin sinun klassiselta bravuurinumeroltasi, jota nimitän ’Lun tuskastumiseksi tungoksessa’.”

”Tungoksessa tuskastuminen?” Lu naurahti.

”Niinhän minä juuri sanoin. Siihen kuuluvat ne loputtomat huokaukset, tuhahtukset, ärähtelyt, valitukset ja murahdukset, joita tungoksessa seisoskelu saa sinussa aikaan.”

”Ja se olisi ottanut sinua hermoon?”

”Aivan taatusti olisi”, Jani vakuutti.

Lu nauroi ja pudisteli päätään. Jani ei kuitenkaan ollut väärässä, vaikka tietoisesti liioittelikin. Oli hyvin todennäköistä, että hän olisi reagoinut ruuhkan seisauttamiin juna-asemiin pitkälti Janin kuvaamalla tavalla. Hän ei voinut itselleen mitään. Hän tarvitsi ympärilleen tilaa, oli aina tarvinnut.

”Mutta miksi me nyt seisomme tässä kuin kaksi idioottia?” hän kysyi. ”Olemme kuin 15-vuotiaat pojat, jotka ovat astuneet vitoselle ensimmäistä kertaa.”

”Taidamme tosiaan näyttää toloilta...” Jani hymähti.

”Mitä siis nyt? Mitä me teemme täällä tänään?”

Jani huokaisi syvään ja katseli häntä hetken. Hän näytti väsyneeltä, ja se oli tunne, johon Lu saattoi samaistua.

”Pää lyö tyhjää”, Jani tunnusti. ”En saa ajatuksia kasattua, vaikka join kuppillisen ykskolmeseiskaa ennen 5. kulman asemaa. Se ei kuitenkaan auttanut. En ole vielääkään herännyt kunnolla.”

”En minäkään”, Lu kertoi. ”Itse asiassa olen aika poikki.”

He naurahtivat toisilleen. Tuntui hölmöltä, että he olivat raahautuneet viidennelle kehälle saakka, vaikka kumpikin heistä olisi halunnut yhä nukkua. Asian myöntäminen sai Lun kuitenkin helpottumaan, koska Janin väsymys lievensi alkavaan päivään kohdistuvia odotuksia. Jos Jani olisi nyt puhkunut intoa ja energiaa, kuten yleensä viidennelle kehälle tullessaan, hän olisi saattanut väsyä siihen nopeasti. Se olisi taas kylvänyt heidän välilleen turhaa riitaa. Lu ei tiennyt, mitä Jani oli eilispäivän tehnyt. Hän oli kuitenkin palannut Gavialikseen vasta myöhään illalla ja siksi hänen yöunensa olivat jääneet onnettoman lyhyiksi.

”Yritetään kuitenkin herätä”, Jani päätti ja ryhdistäytyi. ”Yritetään repiä tästä aamusta edes jotain iloa irti. Ja jos tämän kehän meno alkaa kyllästyttää, häivyttään.”

Lu nyökkäsi. Oli hyvä, että Jani ajatteli noin. Hän ei ollut osallistunut suurten suoritusten ja saavutusten päivään enää muutamaan vuoteen, mutta Jani oli toista maata. Jania eivät ruuhka, melu ja kiire haitanneet. Juuri siksi Lu olikin yllättynyt, kun Jani ei ollut vastustanut hänen ehdotustaan tulla viidennelle kehälle jo juhlapäivän aattona. Hän oli odottanut teräviä huo-

mautuksia siitä, kuinka Lena, lapsi ja Terra Unionia olivat saaneet hänet yhä enemmän vastustamaan kaikkea vähänkin Gavialikseen liittyvää. Jani ei kuitenkaan ollut torjunut ajatusta seurata mahtipontisia seremonioita verkon kautta, koska huomenna viidennen kehän ihmismeren takaa niitä ei kunnolla edes nähnyt. Ehkä kuudes kehä oli muuttanut Jania enemmän kuin hän oli uskonut. Ehkä vuoden suurin juhlapäivä ei enää tehnyt Janiin samanlaista vaikutusta kuin aikaisemmin. Se ei olisi ollut ihme, olihan kaupungin kuudes kehä ylellisempi, mielenkiintoisempi ja kaikin puolin parempi kuin viides.

”Me seisoskelemme yhä paikallamme”, Jani huomautti.

”Tiedän, tiedän...” Lu naurahti väsyneesti. ”Onneksi meillä ei ole kiire mihinkään. Täällä tänään vietettyjä tunteja ei lasketa.”

”Ja onneksi meidän tarvitse jännittää huomistakaan, koska Lu Talpan taikka Atis 461980:n nimet eivät koreile ansioitumisesta palkittujen listalla”, Jani nauroi.

”Eihän sitä tiedä”, Lu tokaisi totiseen sävyyn.

Jani hölmistyi hetkeksi silminnähden, kunnes naurahti ja alkoi pudistella päätään.

”Ehkä ensi vuonna sitten”, Lu jatkoi, mutta nyt jo vitsailevaan sävyyn.

”Ensi vuosi voi hyvinkin olla meidän vuosi”, Jani nyökytteli. ”On vain ajan kysymys, milloin erinomaisuutemme huomataan.”

”En epäile sitä hetkeäkään”, Lu nauroi.

Sitten hän jäi taas seuraamaan viidennelle kehälle rientäneiden miesten kiirettä. Mihin heillä mahtoi olla hoppu, vai oliko kyse ainoastaan näennäisestä kiireestä? Koska nyt viides kehä oli kolmen päivän ajan avoin kaikille katsomatta kehällä jo vietettyjä tunteja kuluneen viikon aikana. Kiireelle ei siis ollut pakottavaa syytä.

Ehkä suuri osa kiirehtivistä oli kotoisin muualta, Lu mietti. Suurten suoritusten ja saavutusten päivänä kaikista maailmankaupungeista juuri Gavialis keräsi huomattavan määrän vierailijoita. Puhuttiin, että moni ulkokaupunkilainen suunnitteli Gavialikseen tuloa jopa vuosia. Ehkä kaupungin suosio liittyi siihen, että suurten suoritusten ja saavutusten päivä oli yhtä kuin Gavo Hirundan kuolinpäivä, ja Gavialis oli kaupunki, jonka rakentamisen Gavo Hirunda oli uuden ajan ensimmäisinä vuosina saanut alkuun.

”Eiköhän jatketa matkaa”, Jani ehdotti. ”Muuten tämä turha seisoskelumme voi pian alkaa herättää huomiota, ellei tuo sinun vihreä lakkisi ole jo tehnyt niin.”

”Mikä vika minun lakissani on?” Lu nauroi ja veti lippaa alemmaksi.

Jani vastasi heittämällä hänen suuntaansa nuivan ja toruvan katseen, joka sai Lun suupielet nousemaan vienoon hymyyn. Ei ollut ihme, että Jani oli kiinnittänyt lakkiin huomiota. Se oli epätavallinen ja näillä kaduilla ainoa laatuaan. Lakki oli nimittäin Terra Unioniasta. Se oli vakioasuste, jota terraunionialaiset miehet kantoivat julkisilla paikoilla liikkueensa. Lena oli viikko sitten tuonut lakin rajalle, koska oli muistanut hänen joskus ihmetelleen kyseistä tapaa ja pyytäneen häntä kuvailemaan lakkia. Lena ei kuitenkaan ollut tyytynyt pelkkään pintapuoliseen kuvailuun, joten nyt hänellä oli oma vihreä lakki, jota vastaavaa muilta gavialislaisilta ei löytynyt. Lakin pitäminen täällä, maailman suurimmassa kaupungissa, huvitti häntä, koska kukaan ei tajunnut, mitä hänen päässään oli. Ei edes Jani.

”Minne haluat mennä?” Jani kysyi.

”En tiedä. Ehdotuksia?”

”Pente-aukio?” Jani heitti. ”Siellähän kaikki merkittävä huomenna tapahuu.”

”Selvä. Mennään Pentelle”, Lu myöntyi.

Jani nyökkäsi, ja he lähtivät viimein etenemään asematunnelin suulta koh-
ti viidennen kehän vilinää. Lu haukotteli taas ja toivoi virkistytävänsä pian, koska tarkoituksena oli kuitenkin viettää rento päivä ilman turhia huolia. Oli kuitenkin erikoista, ettei Jani ollut laatinut heille mitään suunnitelmia. Janilla oli nimittäin aina aikaisemmin ollut valmiiksi mietitty ohjelma viidennen kehän varalle. Viides kehä oli hänen henkireikänsä, tai sitä se oli ainakin ollut. Siitä oli ollut osoituksena muun muassa se, että Jani oli opetellut kehän kartankin lähes kokonaan ennen kuin kummallakaan heistä oli ollut pääsyoikeutta kehälle ilman täysi-ikäisen seuraa. Janin pohjaton innokkuus oli palvellut häntäkin, olisihan hän ilman Jania nähnyt varmaan vain murtoosan niistä paikoista, joihin Jani oli hänet vuosien mittaan vienyt. Nyt Jani ei kuitenkaan ollut valmistautunut viidennen kehän houkutuksiin millään tavoin. Ehkä hänellä oli ensimmäisellä kehällä ollut enemmän aikaa miettiä vapaa-ajan menojaan kuin nyt. Keltakaarti oli kuitenkin kova paikka, ja Lu oletti, että kaarti piti Jania jatkuvasti varpaillaan.

”Näkyikö suurten suoritusten ja saavutusten päivä jo kutosella?” Lu kysyi.

”Ei oikeastaan”, Jani haukotteli, ”mutta huomenna tilanne voi jo olla toinen.”

”Kakkoskehällä on jo selvästikin poikkeuksellisen hiljaista.”

”Ilmankos olet yleensä jäänytkin sinne”, Jani naurahti. ”Kun muut kiirehtivät sieltä tänne vitoselle, sinulle avautuu mahdollisuus nauttia hiljentyneen kehän oloista kaikessa rauhassa.”

”Totta”, Lu myönsi.

”Luin jostain, että Albedon liikennekin pysähtyy kolmen päivän ajaksi tästä päivästä alkaen.”

”Voi pitää hyvinkin paikkaansa”, Lu tokaisi. ”Et ole tainnut käydä Albedossa sen jälkeen, kun...?”

”En”, Jani kiirehti vastaamaan. ”Mitäpä minä siellä tekisin?”

Lu nyökkäsi. Mitäpä Janilla tosiaan olisi Albedoon asiaa? Lu ei taas ollut oleskellut Gavialiksessa kolmeen viikkoon, vaan hän viettänyt lyhyemmät vapaansa rajavartioston tiloissa Albedossa. Hänen jo valmiiksi mitätön mielenkiintonsa kaupunkielämää kohtaan oli näivettynyt entisestään hänen ja Talpan välillä tapahtuneen jälkeen. Hän ei ollut halunnut törmätä Talpan kätyriin Asinukseenkaan, ja ajatus miehen näkemisestä hermostutti häntä yhä. Nyt hän oli kuitenkin kaupungissa, ensimmäistä kertaa viikkoihin, ja ehkä juuri siksi viidennen kehän vastakohtaisuus Albedon rauhallisuuteen verrattuna sai ympäröivät äänet, valot ja hälyn suorastaan koettelemaan hänen aistejaan. Albedossa suurin melu lähti kiertoradalle nousevista ja sieltä laskeutuvista aluksista sekä tietenkin Sopista, raja-aseman vapaa-ajanviettopaikasta, jossa rajavartijat mekastivat keskenään ottaessaan yhteen erilaisten pelien ja kisojen vuoksi.

Lu vilkuili ympärilleen. Jo pelkkä ajatus hänen ja Talpan viimeisestä kohtaamisesta sai mielen kiristymään. Hän ei tiennyt, seurasiko Talpa hänen liikkeitään enää, mutta viidennen kehän tutut nurkat saivat hänet pohtimaan kyseistä mahdollisuutta. Oli yhä mahdollista, että Talpa jatkoi palveluksien vaatimista kätyriltään. Niin Asinus oli ainakin antanut ymmärtää.

”*Luuletko tosiaan pääseväsi minusta eroon?*” Asinus oli huutanut hänen peräänsä Gavialiksen ensimmäisellä kehällä.

Oliko Asinus tarkoittanut, mitä oli sanonut? Pitikö Lun etsiä Asinusta väkijoukosta tänään? Siihen hän ei olisi halunnut ryhtyä. Mutta jos Talpa oli alkanut kantaa kaunaa, Lu saattaisi vielä joutua kohtaamaan joko suoria tai epäsuoria kostotoimia. Kielletyksi tuleminen ei siis aina tarkoittanut lopullista vapautumista kasvattajan odotuksista, varsinkaan sellaisen kasvattajan, joka oli vaatinut poikaansa valitsemaan saman ammatin. Kielletyksi tuleminen ainoastaan muutti kanssakäymisen luonnetta ja sen määrää. Suorien pyyntöjen ja vaatimusten vastaanottamisen sijaan hän joutui nyt ennakoii-

maan ja arvailemaan. Hän oli siis yhä kytköksissä kasvattajaansa, halusi hän sitä tai ei.

Talpa oli kuitenkin ollut yhdessä asiassa oikeassa, nimittäin tuntemassaan häpeässä. Lu oli menettänyt itsehillintänsä ja provosoitunut käyttämään väkivaltaa. Hän oli ylittänyt hyväksyttävyyden rajan, ja se vaivasi häntä yhä. Miksi hän oli tehnyt niin? Oliko hänessä oikeasti väkivaltaisia impulsseja, joista hän ei ollut täysin tietoinen? Kun hän oli käynyt Asinuksen kimp- puun, hän oli tuntenut jonkinlaista kieroutunutta mielihyvää nähdessään miehen katseessa pelon. Se oli ollut pilkahdus aidosta Asinuksesta. Millai- nen mies tunsin noin? Oliko se normaalia? Saiko lapsen pian saavalla miehel- lä olla tällaisia impulsseja? Asia kiusasi häntä jatkuvasti, koska pukuhuoneen hiljaisuudessa tapahtunut yhteenotto palasi hänen ajatuksiinsa päivittäin. Hän inhosi sitä. Hän inhosi muistella tekoaan ja siitä kumpuavia häpeän ja syyllisyyden tunteita.

Onneksi hän ei ollut ainakaan vielä joutunut maksamaan virheestään. Hän olisi nimittäin voinut menettää työnsä ja sitä kautta pääsyn Terra Unionian rajalle. Mutta jos Talpa hautoi kosta, mies voisi pian yrittää sa- vustaa häntä ulos rajavartiostosta vetoamalla väkivaltaisuuteen. Toki hän itse kieltäisi väitteet, mutta jo pelkkä epäily saattaisi pilata hänen asemansa erikoisjoukoissa. Vielä toistaiseksi hän kuitenkin kantoi harmaata univormu- aan ja asetta. Ehkä Talpa oli siis tajunnut, ettei tapauksesta puhuminen tie- täisi välttämättä hyvää miehelle itselleenkin. Lu voisi nimittäin iskeä takai- sin paljastamalla Asinuksen lahjomisen. Lahjominen rikkoi räikeästi reilun kilpailun koodistoa, eikä Talpa halunnut tahria työhistoriaansa moisilla epäi- lyksillä. He olivat siis pattitilanteessa, ja Lu toivoi, että tilanne pysyisi sama- na tästä eteenpäin. Ehkä niin tapahtuisikin, sillä niin pitkään kuin hän pysyi salaisissa erikoisjoukoissa, hän ei vaikuttanut ylenevän vartioston hierarkias- sa. Toisin sanoen hän ei vaikuttanut muiden silmissä ansioituvan lainkaan. Ehkä se riitti Talpalle, olivathan he nyt toistensa kilpailijoita, eivät liittolaisia.

”Oho! Näitkö tuon?” Jani huudahti ihmeissään ja veti näin Lun synkkien mietteiden varjoista takaisin todellisuuteen.

”Näinkö mitä?” hän kysyi kulmiaan kurtistaen.

”Huomasitko, kun valot välähtivät?”

”Mitkä valot?” Lu kummastui.

”Tuon rakennuksen valoseinä on pimeänä”, Jani sanoi ja osoitti heistä oikealle. ”Se vain... sammui.”

”Eiköhän se sammutettu”, Lu korjasi.

”Se *sammui*”, Jani väitti.

Lu oli jo aikeissa kuitata Janin väitteen hölynpölyksi, kun pimeänä oleva seinä yllättäen välähti, sammui, kunnes syttyi taas. Lu ei ollut uskoa silmiään. Hän ei ollut koskaan nähnyt Gavialiksessa mitään vastaavaa. Hän katseli ympärilleen ja huomasi pian valojen välähtävän toisenkin rakennuksen ulkoseinässä.

”Kahden voimalan järjestelmissä on häiriöitä”, Jani kertoi viestintä lukiessaan.

”Onko kyse Enoviin voimaloista vai kaupungin sisäisistä energiajakelukeskuksista?”

”Enoviin voimaloista.”

”Outoa...” Lu tokaisi. ”Yleensä voimaloiden varajärjestelmilläkin on varajärjestelmät. Miten ne kaikki voivat olla alttiita häiriöille yhtäaikaaisesti?”

”Ja juuri suurten suoritusten ja saavutusten päivän alla, kun vitoskehän energiantarve kasvaa”, Jani tokaisi ja työnsi viestimen takaisin taskuun. ”Huonoa tuuria.”

”Ajankohta ei voisi olla kehnompi”, Lu myönsi.

He eivät kuitenkaan jääneet seuraamaan tilannetta pidemmäksi aikaa vaan lähtivät ylittämään katua. Kadun yli päästyään he ohittivat maailmankellon, joka näytti kymmentä eri aikaa kutakin maailmankaupunkia kohden, ja etenivät siitä kohti etelää ja Pente-aukiota. Mutta mitä pidemmälle he kulkivat, sitä enemmän Lu alkoi nähdä valoja, jotka välähtelivät. Muutkin kaduilla kulkevat miehet vaikuttivat kiinnostavan asiaan yhä enemmän huomiota, sillä Lu huomasi yhä useamman jääneen kuvaamaan valojen outoja välähtelyitä viestimillään.

Samassa he saapuivat idem-seinän luokse, joita oli viidennellä kehällä sekä juna-asemien että tunnettujen nähtävyyksien ja kohtaamispaikkojen liepeillä. Vaikutti siltä, etteivät energiajakelun häiriöt olleet häirinneet vielä tätä seinää, koska sen edessä seisojia pitkä liikkumaton rivi miehiä viestimet kourassaan. Lu näki jo metrien päähän, kuinka syventyneitä seinän luokse tulleet miehet olivat. He olivat täällä löytääkseen kiinnostavia, vain idem-seinillä julkaistavia ja siten ID-tileistä irrallisia ilmoituksia, joista osuvimpien koodit he skannasivat lukeakseen niitä tarkemmin sekä vastatakseen niihin. Näky oli tyyppillinen. Tänäpä näitä miehiä olivat tulleet seinän luokse etsimään yhtä tai useampaa henkilöä, joiden kanssa viettää suurten suoritusten ja saavutusten päivää. Taisipa yksi seinän kautta toisensa löytänyt parivaljakko juuri tervehtiä toisiaan sen liepeillä. Lu ei kyennyt torjumaan sisällään kytevää ylemmydentunnetta. Sen laukaisi idem-seinän näkeminen sekä kiitollisuus siitä, että hän oli tavannut Janin jo lapsena. Mikäli he eivät olisi

kasvaneet yhdessä, Jani saattaisi seisoa nyt viestimensä kanssa tämän saman seinän luona. Ehkä hänkin seisoi, mikäli olisi kokenut olevansa ulkopuolinen rajavartioston erikoisjoukoissa. Nyt hän kuitenkin saattoi suhtautua seinää tutkiviin miehiin typerän ylimielisesti, vaikka idem-seinän hyödyntäminen oli hyvin arkipäiväinen asia, jota vain harva keksi ylenkatsoa.

”Käydään nopeasti juoma-automaatilla”, Jani sanoi ja osoitti kadunvarrelle osuvaa kirkkaasti valaistua tilaa. ”Ykskolmeseiskan nauttimista seuraa aina jano.”

He lähtivät kulkemaan kohti juoma-automaatin lasiovia, ja niiden avauttua he saapuivat täyteen ahtautuneeseen huoneeseen. Tilan jokainen automaatti oli kerännyt eteensä jonoa, mutta vilahtipa joukon keskellä myös juomajakelua ylläpitäviä miehiä. Lun onneksi juomia hakemaan tulleet miehet vaikuttivat toimivan ripeästi, ja siksi jonot automaateille liikkuvat nopeasti samalla, kun juomapullot nytkähtelivät läpikuultavalla valoisalla seinällä eteenpäin kohti janoisia miehiä. Kun Lu ja Jani pääsivät viimein valitsemaan juomansa, he valitsivat vitamiiniveden, ja luukusta putosi kaksi litteää ja kevyttä teräspulloa täynnä kylmää ja raikasta vettä. Lu ei aikaillut pullon saatuaan vaan alkoi perääntyä pikaisesti kohti uloskäyntiä.

Samassa valot välähtivät ja juomajakelutilan täyttävä automaattien kolina lakkasi. Tilan täyttävä hiljaisuus kesti noin sekunnin, kunnes automaattien luokse ahtautuneet miehet alkoivat ilmaista närkästystään turhautunein huudoin ja tyrmistynein sanavaihdoin.

”Meillä kävi hyvä tuuri”, Lu tokaisi ja puristi viileää vesipulloa rintaansa vasten.

”Onneksi en ole täällä töissä”, Jani huokaisi samalla, kun astui Lun kannoilla takaisin ulkoilmaan. ”Varsinkaan tänään.”

He kääntyivät aikailematta oikealle ja jatkoivat kohti Penteä vastaantuli-joita väistellen. Lu huomasi, että mitä lähemmäksi he viidennen kehän suurinta aukiota pääsivät, sitä ruuhkaisemmaksi kadut vaikuttivat käyvän. Oli uskomatonta, että oli vielä aamu. Ihmisten määrä antoi nimittäin vuorokaudenajasta aivan toisenlaisen mielikuvan.

”Olitko täällä viime vuonna?” Lu kysyi.

”Vapaa pääsy viidennelle kehälle ilman kehällä vietettyjen tuntien laskentaa? Totta kai olin. Kukapa ulkokehäläinen jättäisi mahdollisuuden hyödyntämättä?”

Lu nyökkäsi. Janin elämä oli muuttunut noista päivistä. Ihme, että mies oli malttanut laskeutua kuudennelta kehältä tänään. Sanottiin, että kuudennelle kehälle yltäneet miehet ylenkatsoivat viidennen kehän houkutuksia,

mutta ehkä se ei pitänyt paikkaansa Janin kohdalla, tai niin Lu ainakin toivoi. Eihän Jani oikeasti edes ollut kutoskehäläinen. Hänelle Jani oli yhä Jani 821771 ensimmäiseltä kehältä, ei keltatakkinen ”Atis” kuudennelta.

”Mitä neropatille kuuluu?” Lu kysyi seuraavaksi.

”Neropatille?” Jani naurahti.

”Eikös hän ole sellainen?”

”Neropatti on ollut viime päivinä kireänä”, Jani paljasti. ”Tai oikeammin viime viikkoina.”

”Miksi?” Lu tiedusteli, vaikkei asia häntä kovasti kiinnostanutkaan.

Saia oli kuitenkin yhteinen ja melko neutraali puheenaihe, jollaisia heillä oli ollut Terra Unionian rajalla vietetyn yön jälkeen yhä vain vähemmän.

”Hän haluaa, että voisin hänet sairaalalle”, Jani huokaisi.

”Onko hän kipeä?”

”Ei todellakaan”, Jani tuhahti. ”Hän haluaa sinne täysin muista syistä.”

”Anna kun arvaan”, Lu virkkoi. ”Sillä on jotain tekemistä erään sairaalas-ta hiljattain poistuneen lääkärin kanssa.”

”Juuri niin”, Jani tokaisi ja pyöritteli silmiään.

”Mitä hän on suunnitellut?” Lu kysyi. ”Miksi hän haluaisi mennä juuri sairaalaan? Mitä hyötyä siitä hänelle olisi?”

”Sepä se ongelma onkin! Hänellä ei ole suunnitelmaa. Hän on seurannut herkeämättä erään lääkärin liikkeitä jo viikkoja, mutta saamatta siitä mitään hyödyllistä tietoa irti. Niinpä hän sai ajatuksen, että hänen on päästävä lähemmäksi tätä lääkäriä, eli toisin sanoen...”

”Pääsairaalaan”, Lu jatkoi. ”Mistä miehestä on kyse?”

”Miehestä, jonka hän epäilee lavastaneen erään nimeltä mainitsemattoman lääkärin syylliseksi tekoon, jota tämä nimeltä mainitsematon ei ole Saian mukaan tehnyt”, Jani vastasi ympärilyövästi.

Lu nyökkäsi. Saialla oli siis tähtäimessä lääkäri, jonka hän uskoi olevan tyttötuotannon sabotaasin takana tohtori Mari Alaudan sijaan. Mistä Saia oli keksinyt seurata juuri tiettyä miestä? Oliko hän saanut nimen Alaudalta itseltään? Se vaikutti todennäköisimmältä vaihtoehdolta, olihan Mari Alauda kiistänyt rajalla syyllisyytensä sabotaasiin ja väittänyt kivenkovaan tulleensa lavastetuksi.

”Onko hän oikeassa?” Lu kysyi.

”Saia? En tiedä. Ehkä. Oleellista on, että hän itse uskoo olevansa oikeas-sa. Minun mielestäni hän uskoo siihen ehkä liiankin palavasti.”

”Kuka tämä mies siis on?”

”Lääkäri, joka otti nimeltä mainitsemattoman naisen paikan maailman huipulta.”

”Mutta miten hän voisi seurata yksittäistä lääkäriä sairaalasta käsin?” Lu kummasteli. ”Eihän hänellä ole pääsyä sairaalan kaikkiin osiin. Vai?”

”Ei tietenkään ole. Hän haluaa päästä tiettyyn työhuoneeseen”, Jani kertoi. ”Hänellä on ajatus siitä, miksi hän huoneeseen haluaa, mutta ei muuta. Siksi en ole häntä suostunut sinne viemään. En halua sotkeentua mihinkään hämäräperäiseen. Täytyyhän hänen tajuta, etten minä aio rynnätä pää kolmantena jalkana minkä tahansa päänäpiston takia minne tahansa. Hänen juonensa liittyvät sen verran vakaviin asioihin, jollaisten kanssa kenenkään ei pitäisi pelleillä, vähiten meidän.”

”Pidä pääsi”, Lu tokaisi. ”Älä anna hänen pompottaa sinua ihan miten lystää, vaikka hän antoikin sinulle mahdollisuuden uuteen alkuun kutosella.”

”En annakaan”, Jani vakuutti. ”Ja nyt hän on sitten päättänyt joko olla puhumatta minulle tai vastata tiuskien. Hän käyttäytyy täysin odottamattomasti ja on tarkoituksella hankala. Se on erittäin ärsyttävä piirre.”

Lu naurahi ja pudisteli päätään.

”Kai minun olisi pitänyt tajuta, että näin tässä käy”, Jani jatkoi ääntään madaltaen. ”Hän on toista sukupuolta ja vielä niin nuorikin. Olemme liian erilaisia.”

Luta alkoi hymyilyttää. Janin puheet muistuttivat häntä väitteistä, joita Jani oli hänelle esittänyt Lenasta ensimmäistä kertaa kuultuaan. Jani oli inttänyt, että naisilla oli kyky ajaa miehiä heidän sietokykyjensä rajoille, ja siksi naisia käsittelemään tarvittiin ansioitunut mies. Oli totta, että tytöt ja naiset olivat erilaisia. Ei hänkään voinut väittää, että Lenan kanssa vietetty aika olisi ollut samanlaista kuin Janin seurassa vietetty aika oli. Suurista puheistaan huolimatta Jani oli kuitenkin päätenyt tekemään samanlaisen valinnan kuin hän ja vieläpä yhtä lailla vapaaehtoisesti. Jani oli tietoisesti valinnut olla tekemisissä Saian kanssa, koska Gavialiksen kuudennen kehän loisto oli ollut liian houkutteleva tarjous, jotta siitä olisi voinut kieltäytyä. Lu päätti kuitenkin pitää ajatukset itsellään. Tämä oli ensimmäinen kerta pitkään aikaan, kun heillä oli mahdollisuus olla ajattelematta Terra Unioniaa ja sen rajalla vietettyä yötä, vaikka edes muutaman tunnin ajan. Tosin uutisissa yhä keikkuva Mari Alauda muistutti heitä tapahtuneesta jatkuvasti. He olivat viimeksi asematunnelissa ohittaneet ilmoituksen, jossa Alaudan kasvot olivat olleet näyttävästi esillä. Vastaavia ilmoituksia oli kaikkialla, ja niihin oli viimeisten viikkojen aikana ilmestynyt myös uhkaus vankilatuomiosta niille, jotka suojelivat ja piilottelivat tohtori Alaudaa. Ilmoitusten näkyvä esilläolo

tuntui yhä oudolta, sillä naisasiainneuvoston johtajaa lukuun ottamatta naisia ei näkynyt uutisissa kovin usein. Naisista julkaistiin toki juttuja, mutta harvemmin kuvien kanssa. Näin oli erityisesti silloin, kun uutisia luettiin ulkokehillä. Siellä naisten kuvat tavallisesti suodatettiin uutissisällöistä pois. Siksi Mari Alaudan kasvojen esittäminen oli poikkeuksellista, ja siitä syystä naisen tunnisti nyt jokainen, jopa heptagonilinjan junissa elämänsä viimeisiä vuosia kuluttava nollakin.

”Täällä hänestä ei ole ilmoituksia...” Lu hoksasi.

”Ilmoituksia?” Jani kummastui.

”Alaudasta.”

Jani katseli hetken ympärilleen tarkistaakseen kaikki ilmeiset paikat, joista ilmoituksia olisi olettanut löytyvän.

”Olet oikeassa”, hän sanoi viimein. ”Ohitimme yhden asematunnelissa, mutta sen jälkeen niitä ei ole näkynyt. Ne on taidettu poistaa täältä juhlapäivien ajaksi.”

”Toisella kehällä ilmoituksia nimittäin oli”, Lu kertoi.

”Niin oli kuudennellakin”, Jani kertoi. ”Paljon.”

”Saian on siis syytä olla varovainen”, Lu tokaisi. ”Etsinnät ovat yhä käynnissä, ja meidän, kuten hänenkin, on syytä pitää mahdollisimman matalaa profiilia.”

”Sanopa se hänelle”, Jani huokaisi. ”Hän ei kuuntele. Hän ei halua kuulla. Hän haluaa vain puhdistaa sen naisen maineen kuin hänen oma elämänsä olisi siitä kiinni. En ymmärrä sitä. En ymmärrä, mistä hänen uskonsa ja lojaalisuutensa kumpuavat, koska käsittääkseni he eivät ole koskaan olleet erityisen läheisiä keskenään.”

”Se on kieltämättä aika erikoista”, Lu myönsi.

”En ole nähnyt häntä nyt reiluun viikkoon”, Jani jatkoi.

”Etkö? Miten olet sitten viettänyt aikasi?” Lu kummastui. ”Onko kaarti nimennyt sinulle muita töitä?”

”On ja ei”, Jani naurahti.

”Oletko joutunut oikeisiin töihin?” Lu huolestui.

”Kaartin tietojen mukaan olen ollut osan ajasta Saian kanssa. Vaikka neopatti ei halua nähdä minua, hän on silti varmistanut selustani.”

”Hyvä”, Lu tokaisi. ”Siitä ei hyvä seuraisi, jos joutuisit jonkun tuntemattoman suojaksi.”

”Olen kuitenkin ollut pari kertaa suuremman ryhmän mukana. Ne ovat olleet helppoja keikkoja, koska olen voinut antaa muiden kaartilaiden ottaa vetovastuun. Yhden kerran veimme noin kymmenvuotiaat tytöt vapaa-

ajankeskukseen, jossa saatoin vain seisokella seinän vieressä ja odottaa heidän päivänsä päättymistä.”

”Noissakin tilanteissa voi silti tapahtua jotain yllättävää, joka vaatii kelta-kaartilaiselta toimintavalmiutta”, Lu huomautti.

”Tiedän”, Jani sanoi tavalla, joka ilmaisi, ettei hän kaivannut muistutustaan rajallisista taidoistaan suojella naisia.

”Missä olet sitten viettänyt ne päivät, kun olet virallisesti ollut Saian kanssa, mutta kuitenkin yksin?” Lu päätti kysyä, koska ei halunnut Janin uskovan, että hän oli hakemassa riitaa.

”Olen kävellyt ympäri kuudetta kehää. Olen oikeastaan käyttänyt kaiken mahdollisen vapaa-aikani opetellakseni, mitä missäkin on. Kuudennen kehän kartathan ovat ulkokehillä ylimalkaisia. Totta kai niissä näkyy kadut ja rakennukset, mutta ei juuri mitään sen tarkempaa.”

”Totta. Viestimenkin kartta tarkentuu vasta sitten, kun sijaintiedot ilmaisevat laitteen olevan kuudennella kehällä”, Lu muisteli. ”Oletko löytänyt jotain odottamatonta?”

”En oikeastaan.”

”Aikasi voi alkaa käydä pitkäksi, jos Saia ei keksi sinulle pian tekemistä.”

”Olen keksinyt muuta tekemistä”, Jani kertoi. ”Olen nimittäin yrittänyt myös kuntoilla.”

”Yrittänyt?” Lu kiinnostui.

”En ole vielä löytänyt kipinää aloittaakseni sitä kunnolla.”

Lu vaikenä. Hän oli huomauttanut kaartilaisten fyysisistä vaatimuksista jo kuukausi sitten ja oletti Janin muistavan sen yhä. Siksi hän päätti olla tarttumatta aiheeseen sen enempää. Totuus kuitenkin oli, että mikäli Jani ei itse tajunnut tarttua Saian tarjoamaan tilaisuuteen ja ryhdistäytyä mennäkseen mahdollisimman täydestä muiden kaartilaisten edessä, Lu ei voinut tehdä sitä miehen puolesta. Lu olikin alkanut toivoa, että Jani tajuaisi erota kelta-kaartista, mikäli se vain oli mahdollista. Poliisista ja rajavartiostosta irtisanoutuminen ei ollut palvelukseen astuneille vaihtoehto, vaan työ jätettiin ainoastaan virallisen erottamisen kautta. Tuskin tilanne oli kuitenkaan sama keltakaartin ollessa kyseessä. Vai oliko? Lu ei tiennyt, mutta hän oletti asian olevan niin. Hän kuitenkin tiesi, ettei Jani ollut edes ajatellut moista vaihtoehtoa. Jani ei suostuisi siihen, vaikka Saian luoman Atis-identiteetin takia hänen ei välttämättä tarvitsisi edes palata kaupungin ensimmäiselle kehälle kaartista lähtiessään. Hän putoaisi korkeintaan kolmannelle, jos edes niinkään alas, olivathan keltakaartilaiset kaiken kaikkiaan melko ansioituneita miehiä.

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Kolmas kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Hirundan kolmannessa kirjassa maailma valmistautuu vuoden suurimpaan juhlaan, suurten suoritusten ja saavutusten päivään. Jani 821771 ja Lu Talpa tapaavat Gavialiksen viidennellä kehällä, jossa juhlapäivän valmisteluja sävyttävät kummalliset häiriöt kaupungin energianjakelussa. Samaan aikaan Saia Motasilla joutuu haastamaan itsensä äärimmilleen, kun hänen silmällä pitämänsä lääkäri tekee odottamattoman siirron. Kun kaikki valot sammuvat, kolmikko voi luottaa ainoastaan omiin korviinsa.

ISBN: 9789523185166